

Tittel: Sanselig musikk, Klassekampen, 20.4.2013

Ingress: Koreograf Ingri Fiksdal inviterer på en konsertopplevelse uten annen musikk enn lyden av et publikum som vrir seg i stolene og klør seg i hodebunnen.

Av Anette Therese Pettersen

"Band"

Av og med: Ingri Midgard Fiksdal, Ingerborg S. Olerud, Rosalind Goldberg, Pernille Holden, Sigrid Hirsch Kopperdal og Venke Sortland.

Black Box Teater, lille scene

Det tradisjonelle amfiet på Black Box Teaters lille scene er erstattet med en stolrekke som står vendt i en halvsirkel inn mot en av sideveggene. Foran dem er det plassert en rad med puter, og publikum blir slik sittende tett sammen (og for noen nok også temmelig ukomfortabelt) i et intimt scenerom. Inn kommer fire utøvere, som er nærmest mumifisert av draperinger med ulike fargesprakende mønstre. Iført bomberjakker, skjorter, skjørt, bukser/tights, hansker, halstørkle og med tørkle over ansiktet er det lite bar hud å spore. Så dempes lyset, og det er bare så vidt vi kan skjelne de fire figurene i det omsluttende mørket.

Lyden av noe som beveger seg, repetitivt, høres svakt. Det føles som om lyden av pennen min mot papiret i notatboka overdøver lyden av utøverne. Svært sakte øker lysmengden og danserne trer tydeligere frem. De fire endrer hele tiden bevegelsesmønster, men de er samstemte uten å være synkrone. Kan hende har det sammenheng med tildekkingen av ansiktene, men det er som om kroppene abstraheres. De fire minner mer om et naturlandskap som beveger seg i vinden. Fra plastdunker som ruller i fönvind til vindmøller i sterk kuling. Lyset pulserer tidvis svakt, mens det senere har sin egen fargerike vekseldans over de fire kroppene som ligger sammenbøyd i scenerommet. Lyset endrer også kostymenes fremtoning, og det som i én sekvens har et kamuflasjepreg endrer seg like etter til en slags påfuglkakofoni.

Intensjonen til koreograf Ingri Fiksdal har vært å overføre konsertopplevelsen på tilskueren, uten lyd. Dansekunsten er tradisjonelt svært tett knyttet til musikken, særlig hvis vi ser til klassisk dans, men dette prosjektet prøver å overføre stemninger uten musikken som støttespiller. Jeg vil påstå at *Band* er en forestilling som ikke nødvendigvis gir ved dørene, uten at dette er til forkleinelse for den. For samtidig kan man også si at den stille og åpne formen gir forestillingen et raust preg, at den fungerer som en invitasjon til den som velger å komme den i møte. Og selv om musikken og musikerne er utelatt, så er det langt fra lydløst i rommet. *Band* kan anses som en slags variasjon over John Cages verk *4'33*, hvor lyden av publikum er svært så tilstedeværende: En mage som rumler, en finger som skraper mot en hodebunn eller en litt urolig kropp foran meg som vrir seg på skaiputene på gulvet. I tillegg blir jeg meg selv og min egen kropp svært bevisst. Slik fungerer *Band* litt som en meditativ øvelse, eller som en rendyrking av samværet. Det kan minne litt om å sitte og stirre utover havet: det gir mening selv om det er vanskelig å si hvorfor.